

BARONS, SCOLTATS UN PATIT SOBRE L'ANTICRIST:
 UNA REINTERPRETACIÓ D'ALGUNS TEXTOS
 ATRIBUÏTS AL FALS SANT PERE PASQUAL¹

Barons, scoltats un patit és un poema escrit en català que desenvolupa dos tòpics de la literatura religiosa medieval: l'Anticrist i els Quinze Signes que precediran el Judici Final. Està conservat en el manuscrit 451 de la Biblioteca de Catalunya, de la primera meitat del segle XV i escrit en apariats més o menys octosil·làbics. Seria fàcil caracteritzar el text que m'ocupa com a traducció, ja que dels seus 812 versos, més de 600 coincideixen amb els d'un poema occità, *Sens e razos d'una escriptura*, del final del segle XIII, però la complexitat de les relacions entre la literatura catalana i occitana, sobretot pel que fa a la literatura religiosa, fan que el concepte de traducció, i fins i tot el de font siguin en ocasions com aquesta insuficients per a determinar les relacions textuais entre tots dos textos. El poema occità, molt més extens, conté a més una traducció de l'apòcrif *Evangelium Nicodemi* sobre la passió, mort i resurrecció de Jesucrist. A la meua edició en preparació del text català donaré els detalls del poema, un resum dels quals vaig avançar als meus estudis sobre la tradició occitanocatalana de l'*Evangelium Nicodemi* (IZQUIERDO, 1994: 21 i 26-31; i IZQUIERDO, en premsa: 140-145).²

Centraré, doncs, el tema d'aquest article en el context textual i cultural més que no en el contingut del poema. La raó de l'interès per aquest context prové del fet que testimonia que durant la prime-

1. Aquest article ha estat realitzat en el marc del projecte d'investigació PB95-1106. Agraesc ben sincerament la informació que Jaume Riera i Sans m'ha proporcionat, sempre generós i atent, sobre la tradició manuscrita de les obres atribuïdes a sant Pere Pasqual, en el benentès que els possibles errors són només responsabilitat meua.

2. En el recent llibre de José GUADALAJARA (1996: 221-24) es pot consultar un bon resum del contingut d'aquest poema, encara que l'autor en desconeix la relació amb el text occità.

ra meitat del segle XV, o, el que és més probable, durant el segon quart d'aquest mateix segle, es copià encara a Catalunya un text escrit durant el segle XIII en una forma mètrica, la de les *noves rimades*, que al principi del quatre-cents estava decaient de forma ostensible com a vehicle narratiu, deixant pas a la prosa (vegeu GRIFOLL, 1995). Naturalment, l'extensió del poema (ff. 73^v-88^v), 16 fulls que ocupen més d'un quadern, impossibilita que fos copiat per a emplenar espai en blanc al final del manuscrit, motiu que tantes vegades explica la presència de textos breus en manuscrits més o menys miscel·lanis, però monotemàtics. Estranya més encara, i serà el principal motiu de la meua reflexió, que trobem aquest poema copiat al costat d'algunes obres devotes en prosa que, a partir d'aquestes dates i al llarg de la resta del segle XVI, i la primera meitat del XVI es convertiran en *best-sellers* de la literatura piadosa popular.

La primera impressió és, doncs, que el manuscrit BC 451 recull el principi i el final, respectivament, de dues formes literàries diferents per a la propagació de la pietat popular: la prosa i el vers narratiu. Amb tot, el manuscrit i les obres que conté ens diuen poca cosa sobre l'ambient religiós i cultural que propicià aquest exercici de cohabitació formal, i és el meu propòsit destriar una mica el camí que porte a establir les coordenades culturals i socials on situar les obres, els autors i els lectors. Lluny de mi la funesta mania de trobar, necessàriament, un autor.

Per a realitzar aquesta reconstrucció serà necessari esbrinar d'on sorgeixen i on es propaguen els textos compilats en el manuscrit. Iniciem, doncs, el treball amb una breu descripció del seu contingut. La part principal del manuscrit 451 de la Biblioteca de Catalunya la formen sis textos en prosa. Del primer d'ells, la *Contemplació del dimecres sant*, només es conserva el final en aquest manuscrit. Es tracta d'un devot diàleg entre Maria i Jesús el dimecres sant, en què aquest li anuncia els fets que ocorraran amb posterioritat. El segon és la *Passió de nostre redemptor Jesús*, i el segueixen la *Història de la santa Corona*, la *Història del sant Lladre*, la *Història dels sants Innocents*, la *Contemplació de l'Àgnus Dei* i la *Assumpció de la Verge*. A continuació es troba el poema *Barons, scoltats un patit sobre l'Anticrist*, al qual segueix la *Carta tramesa del cel*, en 359 versos (ARA-

MON ed., 1929), i un debat entre l'Ànima i el Cos en 100 versos (ARAMON ed., 1955).

Trobem, doncs, un total de deu obres, set de les quals són en prosa i destinades, com el títol d'alguna d'elles indica, a la meditació i la contemplació. D'aquestes obres en prosa, llevat de la segona i la darrera d'elles (la *Passió* i l'*Assumpció*), la resta han estat atribuïdes a un sant Pere Pasqual, que hauria estat bisbe i màrtir mercedari mort a Granada al final del segle XIII. Com ha demostrat Jaume Riera (1986), sant Pere Pasqual no existí, i les obres que se li atribueixen no pogueren ser escrites durant la segona meitat del segle XIII (excepte una, redactada en castellà: la *Impugnación de la Secta de Mahoma*). De fet, sant Pere Pasqual és un invent mercedari del segle XVII, sobre la possible figura històrica d'un bisbe de Jaén, de nom Pere, màrtir a Granada, esmentat per primera vegada en l'any 1588 per Gonzalo Argote de Molina en el seu llibre *Nobleza de Andalucía* (vegeu RIERA, 1986). Aquesta mateixa referència d'Argote de Molina és, en ella mateixa, extremadament sospitosa. Aquesta falsa atribució a un fals escriptor, que a més era anacrònica respecte al veritable ambient en què es crearen les obres que se li atribueixen, ha provocat que el nostre coneixement d'aquestes haja progressat molt poc en els darrers anys. Aquesta mateixa circumstància, però, ens permetrà de posar en relació un conjunt de manuscrits que contenen les obres que fins ara eren atribuïdes a sant Pere Pasqual (vegeu annex I al final d'aquest article), i a partir d'aquestes obres i d'aquests manuscrits podrem establir el mitjà en el qual aparegueren i es difongueren.

Com es pot observar en el quadre de l'annex I, els manuscrits BUB 559 i BC 451 mantenen una estructura molt semblant pel que fa a les obres en prosa que contenen, i, a més, són els més antics. Com a tret fonamental que els acosta i els separa de la resta de manuscrits, hem de notar l'absència de les tres primeres obres i de les dues darreres, i la presència de la *Passió del redemptor*. A més, aquesta semblança ens permet inferir que, probablement, ja que el manuscrit BC 451, que conté el poema sobre l'Anticrist, manca dels folis inicials, aquests devien contenir els textos que sí que apareixen en BUB 559, i per tant BC 451 devia començar amb la *Història de sant Llätzer*. Hem d'assenyalar, no obstant això, que el manuscrit de la Biblioteca Uni-

versitària de Barcelona no conté les obres en vers del de la Biblioteca de Catalunya.

Una vegada determinada l'estructura original del manuscrit que m'ocupa, podem centrar-nos en el context espiritual en què aparegueren les obres. La primera pedra per a la correcta interpretació d'aquests textos, la va posar el professor Albert Hauf el 1981, en identificar les fonts del text que agermana aquests dos manuscrits: la *Passió de nostre redemptor Jesús*. Es tracta d'una reelaboració abreujada de les *Meditationes Passionis Christi* (MPC) atribuïdes a sant Bonaventura (HAUF, 1981: 8 i 22, nota 13). Observeu que aquesta és justament una de les obretes que no era atribuïda a sant Pere Pasqual, amb la qual cosa fou més fàcil que el fil conductor d'aquest laberint passàs despercebut.

Sens dubte aquesta identificació ens permet obtenir la peça fonamental d'un trencaclosques, peça amb la qual encaixaran des d'ara la resta. Tenim la possibilitat de considerar un ambient franciscà a part de les obres abans atribuïdes a sant Pere Pasqual, i amb tota probabilitat el manuscrit que ens ocupa, BC 451, s'origina en aquest ambient.

Qui conega la influència que va tenir l'orde franciscà entre el poble i la noblesa de la Corona de Aragó creurà, no sense raó, que hem avançat poc. Cal concretar amb major nitidesa aquesta perspectiva menoreta sobre els nostres textos, per a la qual cosa la datació de les traduccions existents de les *Meditationes Vitae Christi* (MVC) i de les *Meditationes Passionis Christi* ens serà de gran ajuda. La versió de les MPC continguda en BC 451 i en BUB 559 no fou copiada amb anterioritat a 1425. La que sembla la versió més antiga de las MVC se'ns ha transmès en un manuscrit també del segle XV (ACA, Sant Cugat 78, vegeu HAUF ed., 1981: 7). Els manuscrits conservats no ens permeten, doncs, retrocedir molt en el temps. Però una de les millors fonts d'informació sobre presència i datació de textos que posseïm en l'àrea catalanoaragonesa són els inventaris de manuscrits. I dos inventaris de manuscrits que contenen els llibres trobats en el conegut com a Hospital dels Beguins de València ens permetran avançar la data de les traduccions de les MVC. El primer dels inventaris està datat en 1354 i el segon, en 1383 (RUBIO I RODRIGO, [1984] 1992: 218-226). En el primer d'aquests inventaris, amb el número 38 trobem una traduc-

ció de les MVC, com ja assenyalen els editors, i pot considerar-se la primera referència a una traducció de las *Meditationes* en català, setanta-cinc anys abans de la data del primer manuscrit conservat.

Però no és aquesta l'única obra present en aquests inventaris que es relaciona amb els textos que estudiem. Anteriorment, en el mateix inventari, amb el número 21, trobem una *vita sancti Lutzari* en català que, pel seu íncipit, no podem identificar amb la present en el manuscrit BUB 559. La dada més significativa apareix, no obstant això, amb el número 41, on apareix un llibre identificat únicament amb seu íncipit, aparentment anodí: «Item aliu librum papiri qui incipit: En nom de Déu e de nostra dona sancta Maria». Encara que anodí, com dic, aquest és l'íncipit de la *Història de sant Llätzer*, primer dels textos que apareixen en el manuscrit de la Universitària de Barcelona, i que presumiblement encapçalava el de la Biblioteca de Catalunya. També el manuscrit BC 77 comença amb aquest text (vegeu annex I), encara que no conté la *Passió*.

Per tant ens trobem que el 1354 una comunitat de beguins que havien professat l'orde de Penitència de la tercera regla de sant Francesc posseïa, en una biblioteca considerable (46 llibres), els materials necessaris per a elaborar o copiar alguns dels textos en prosa continguts en BC 451, i un llibre que sembla el fruit d'aquesta elaboració o còpia.

Però, què ocorre amb els textos en vers, com el de l'Anticrist? La comunitat beguina valenciana havia mantingut estrets contactes amb Arnau de Vilanova, sobre el qual mantingué un tutelatge espiritual innegable. De fet, la biblioteca de l'Hospital posseïa l'*Expositio super Apocalypsi* d'Arnau, i fins i tot llibres que pogueren ser de la seua propietat. No pot estranyar, doncs, que la comunitat que havia elaborat o copiat els textos que ens ocupen incloguera entre ells una història de l'Anticrist. Pel que fa als altres textos en vers, podem relacionar també l'*Epístola tramesa del cel* amb aquesta comunitat. En l'inventari ja citat apareix, amb el número 14, una traducció catalana de les Epístoles Paulines i dels Fets dels Apòstols, que he pogut identificar com la mateixa versió que conté un dels manuscrits bíblics catalans conservats (Bibliothèque Nationale de Paris, esp. 486). Aquest manuscrit, després dels textos ja citats, inclou una versió en prosa d'aquesta *Epístola tramesa del cel*. Això no significa, tanmateix, que el manuscrit in-

ventariat hagués de contenir també aquest text. És més, per l'èxplicit que apareix en l'inventari, és molt probable que, si més no, no fos copiat en darrer lloc, però serveix com a indicatiu que l'*Epístola tramesa del cel* podria ser un text agradable per als beguins, ja que apareix copiat en un manuscrit que conté la mateixa traducció bíblica que ells utilitzaven. La dada apunta de nou cap al franciscanisme radical i el beguinatge. Si el manuscrit documentat en l'inventari també hagués posseït aquest text, ens trobaríem sense dubte davant la biblioteca i el context espiritual que hauria permès a un autor anònim compondre o copiar bona part de les obres contingudes en BC 451.

Les dades que ens ha proporcionat l'estudi dels aspectes externs dels manuscrits i les obres ens han apuntat, per tant, idees més que no fets concloents. L'estudi dels aspectes interns d'aquestes obres ens haurà de confirmar o negar la validesa de la hipòtesi formulada fins ara sobre l'origen franciscà radical o beguí dels textos. La pregunta és, doncs, si les obres contingudes reflecteixen d'una o altra manera els ideals, les expectatives o les creences dels beguins, espirituals o terciaris. No és una pregunta sobrerera si, a més, prenem en consideració que la difusió d'aquests textos durant el segle XV i el XVI depassà els límits estrictes d'un corrent espiritual important però minoritari.

Bona part del seu èxit es degué al fet que les característiques principals dels textos, és a dir, l'entroncament amb les *Meditationes Passionis Christi*, la contemplació com a forma d'oració i de pietat, per exemple, es convertiren en tòpics i fórmules religioses majoritàries a partir de la redacció i difusió de l'obra de Francesc Eiximenis. Malgrat aquesta universalització de determinats pressupòsits, tant la recopilació en el seu conjunt originari com algunes de les obres en particular conserven trets del seu origen beguí.

Els fonaments de l'espiritualitat beguina estan formats a partir de dos eixos: la radicalitat evangèlica i l'escatologia. De la primera extrauen la necessitat d'una lectura comprensiva de l'Evangelí, i per tant la necessitat de la traducció de les escriptures. En segon lloc, la certesa que el final dels temps estava pròxim sens dubte exacerbà la reflexió sobre el primer final que preparava el segon, és a dir, la passió i mort de Jesús com a anunci i senyal de la segona vinguda al final dels temps. L'Evangelí i, en particular, la passió de Jesucrist seran un motiu de lectura i contem-

plació constant en els beguins, com ja proposava Arnau de Vilanova en la *Lliçó de Narbona*: «E qui pogués fermar o stacar lo cor a pensar purament en dignitats de Nostre Senyor Jesuchrist, aquella ocupació e aquell affanyament seria la pus alta e millor e pus digna de totes. *Et meditari in sui Sanctissima vita et passione, etc.*» (ARNAU, 1947: 157).

Sobre aquesta recomanació del mestre Arnau s'explica la presència entre els textos que estudiem, concretament en els manuscrits BC 451 i BUB 559, de la *Passió de nostre redemptor Jesús*, construïda sobre les MPC, però també la *Contemplació del dimecres sant*, en què Jesús explica a Maria la necessitat de la seua mort.

La *Història de la santa Corona* fa de mal encaixar dins l'àmbit beguí, fins que descobrim que avança seguint el perfil biogràfic de la Magdalena, que com a pecadora penedida era motiu d'especial veneració per l'orde franciscà.

Finalment, la resta de les obres tenen un denominador comú: estan protagonitzades per personatges que moren abans o en el moment en què mor Jesucrist, i que, per tant, malgrat ser màrtirs o sants, han de passar per l'infern abans que Jesucrist descendeixca i els allibere, segons narra l'*Evangelium Nicodemi*. Sant Joan Baptista és, a més, model de beguins, com diu Arnau de Vilanova a l'*Epistola ad gerentem zonam pelliceam* (CARTAREGIA i PERARNAU ed., 1993: 29-30).

En la línia de les especulacions escatològiques que hem assenyalat abans, el descens de Jesucrist als inferns per alliberar els justs és una prefiguració del Jesucrist que descendirà a l'infern terrenal, el *lacrymarum valle*, per alliberar els justs dels seus lligams i portar-los al cel. L'autoritat és oferta de nou per Arnau de Vilanova, que en la *Informació espiritual al rei Frederic de Sicília* recomana al rei que visite i done almoïna als malalts tres vegades l'any (per semblança de la trinitat) en tres dates que, deduïm com a conseqüència, són les més importants de l'any per a Arnau. La primera és Nadal (la vinguda del Fill), la Segona és la Pentecosta (la vinguda de l'Esperit), i la tercera és «en la uitava de Pascha (quan lo Fyll gità d'infern los justs qui y eren e[n]carcerats)». És evident que només un interès molt especial d'Arnau pot explicar la presència d'aquesta darrera data com una de les tres més importants de l'any. Aquest interès, en el ms. BC 451 es tradueix en una recopilació de narracions que aborden el tema de mane-

ra directa, i que es converteixen, per tant, en una de les principals argumentacions que li donen sentit.

El text que encapçala la recopilació té, a més, un element afegit: sant Llätzer, en aquesta versió, es converteix de cavaller en beguí. Sant Llätzer és, en aquesta narració, un noble de llinatge reial, gran cavaller i protector de viudes i orfes, que després de la seua mort i resurrecció pronuncia uns vots que sintonitzen amb l'ideal beguí: «Lätzer votà per la gran gràcia que havia rebuda, que d'aquí avant seria ver servent de Jesucrist, e féu los vots següents: mai no cavalcaria en cavall, ne vestiria robes de color, ni iria en armes, ni jamés auria res propi, e que tota la sua vida serviria a Jesucrist» (ARMENGOL ed., 1905: 9).³ A més, sant Llätzer funda una mena de comunitat amb les seues germanes Marta i Magdalena, i sant Maximí, santa Marcella i sant Celoni, esperonat per una revelació divina, tal i com ell mateix afirma: «sàpia la vostra notable senyoria que son partit de ultramar per tenir leyal companya a mes sors e aquests sants e sanctes [...]. E més encara que Déu ha determinat que, axí com som venguts, ensemps viscam, e muyram ensemps».

L'aspecte més cridaner i el que entronca amb la ideologia arnaldiana és el fet de deixar d'exercir com a cavaller. A l'*Alia informatio beguinorum* Arnau de Vilanova proposa als fidels beguins la renúncia a qualsevol honor, religiós o mundà, o a qualsevol grau social que implicara senyoria «per esquivar les ocasions de elació o de arguyl» (PERARNAU ed., 1978: 47). Curiosament, a la narració sant Llätzer esdevé posteriorment bisbe per exprés desig del «príncep de Marsella», ja que «les ýdoles per lo vostre regiment mils seran enderrocades e oblidades», tot i que sant Llätzer s'hi resisteix (ARMENGOL ed., 1905: 19). Aquest fet, però, no viola el vot, ja que el benefici és major que el perill de caure en el pecat d'orgull, i, a més, potser pesava en el beguinatge valencià l'exemple donat pel protagonista del *Blanquerna*, que sí que accepta la potestat d'orde.⁴

3. Seguesc l'edició d'Armengol (ed. 1905), tot regularitzant la puntuació. Sobre el relat de la vida de sant Llätzer, els trets principals coincideixen amb els reportats a la vida de santa Magdalena a la *Legenda aurea*, on no hi apareixen, però, els vots, i no s'explicita que els germans i els altres sants formaren una comunitat de vida.

4. Vegeu la nota de Perarnau (ed. 1978: 49), que esmenta l'actitud de Blanquerna a propòsit del mateix passatge de l'*Alia informatio beguinorum*.

En resum, doncs, podem afirmar que la hipòtesi més versemblant, en aquests moments, per a explicar l'origen i primera difusió dels textos recopilats al manuscrits 451 de la BC és que foren elaborats, o més bé reelaborats, per beguins, els quals deixaren la seua empremta tant en els principis recopilatoris del conjunt com en la seua redacció.

JOSEP IZQUIERDO
Universitat de València

BIBLIOGRAFIA

- Arnau de VILANOVA (1947): *Obres catalanes, volum I: Escrits religiosos*, ed. Miquel Batllori, Barcelona, Barcino; «Els Nostres Clàssics», A, núm. 53-54.
- Ramon ARAMON I SERRA ed. (1929): *Dos textos versificats en català de la carta tramesa del cel*, «Estudis Universitaris Catalans», XIV, ps. 279-298.
- , ed. (1955), *Un debat de l'ànima i el cos en versos catalans*, dins *Recueil de travaux offerts à M. Clovis Brunel*, I, París, ps. 38-56.
- Pedro ARMENGOL VALENZUELA ed. (1905): *Obras de S. Pedro Pascual, Mártir, obispo de Jaen y religioso de la Merced, I: Nueve leyendas o contemplaciones, el Libro de Gamaliel, la Destrucción de Jerusalem*, Roma, Tipografía della pace di F. Cuggiani.
- Oriana CARTAREGIA, i Josep PERARNAU ed. (1993): *El text sencer de l'Epistola ad gerentes zonam pelliceam d'Arnau de Vilanova*, «Arxiu de Textos Catalans Antics», XII, ps. 7-42.
- Isabel GRIFOLL (1995): *Les noves rimades entre el jo líric i la ficció de la prosa*, dins AA. DD., *La narrativa in Provenza e Catalogna nel XIII e XIV secolo*, Pisa, Edizioni ETS-ATTI, ps. 109-144
- José GUADALAJARA MEDINA (1996): *Las profecías del Anticristo en la Edad Media*, Madrid, Gredos.
- Albert G. HAUF, ed. (1981): *'Contemplació de la passió de nostre Senyor Jesucrist': text religiós del segle XVI*, Barcelona, Edicions del Mall; «Biblioteca Escriny de Textos Medievals Breus», núm. 6.
- Josep IZQUIERDO (1994): *'Emperò piadosament se creu per los feels': la tradició occitano-catalana medieval de l'apòcrif Evangelium Nicodemi*, dins Lola BADIA i Albert SOLER, eds.: *Intellectuals i escriptors a la baixa edat mitjana*, Barcelona, Curial Edicions Catalanes/Publicacions de l'Abadia de Montserrat; «Textos i Estudis de Cultura Catalana», núm. 36, ps. 17-48.

- (en premsa): *The Gospel of Nicodemus in Medieval Catalan and Occitan Literatures*, dins Zbigniew Izydorczyk, ed.: *The Gospel of Nicodemus in the Middle Ages: Some West European Perspectives*, Tampe, Arizona Center for Medieval and Renaissance Studies; «Medieval & Renaissance Texts & Studies», ps. 133-164.
- Josep PERARNAU ed. (1978): *L'«Alia Informatio Beguinorum» d'Arnau de Vilanova*, Barcelona, Facultat de Teologia de Barcelona, Secció de Sant Pacià, «Studia, Textus, Subsidia», II.
- Jaume RIERA I SANS (1986): *La invenció literària de sant Pere Pasqual*, «Caplletra», núm. 1, ps. 45-60.
- Agustín RUBIO VELA i Mateu RODRIGO LIZONDO [1984] (1992): *Els beguins de València en el segle XIV: la seua casa-hospital i els seus llibres*, dins Antoni FERRANDO, ed.: *Miscellània Sanchis Guarner*, vol. III, Barcelona, Departament de Filologia Catalana de la Universitat de València/Publicacions de l'Abadia de Montserrat, ps. 185-227 [primera edició 1984].

ANNEX I

MANUSCRITS QUE CONTENEN LES OBRES CITADES,
DATAÇIÓ I ORGANITZACIÓ DE LES OBRES

	BUB 559 1438	BC 451 2n 1/4	BC 77 2n 1/3	Biblioteca Apostòlica Vaticana, Lat. Reg. 2026 1454	Biblioteca Laurenziana de Florència, Red. 149 2n 1/3	INC s.d.	BC 325 s. XVIII
<i>Bisbe de Jaén</i>	no	no	no	sí	sí	no	no
<i>Gamaliel</i>	no	no	no	sí	no	sí	sí
<i>Destrució de Jerusalem</i>	no	no	no	no	no	sí	sí
<i>H^a de sant Llätzer</i>	sí	no	sí	sí	sí	sí	mutilat
<i>Contemplació del dimecres sant</i>	sí	mutilat	sí	sí	sí	sí	mutilat
<i>Passió del redemptor</i>	sí	sí	no	no	no	no	no
<i>Història de la santa Corona</i>	sí	sí	sí	sí	sí	sí	no
<i>Història del sant Lladre</i>	sí	sí	sí	sí	sí	sí	no
<i>Història dels sants Innocents</i>	sí	sí	sí	sí	sí	sí	no
<i>Contemplació de l'Agnus Dei</i>	sí	sí	sí	sí	sí	sí	no
<i>Escala de sant Jeroni</i>	no	no	sí	no	no	no	no
<i>Plant e misèria de l'home</i>	no	no	sí	no	no	no	no
<i>Barons, scoltats un patit (Anticrist)</i>	no	sí	no	no	no	no	no
<i>Epístola tramesa del cel</i>	no	sí	no	no	no	no	no
<i>Debat entre l'ànima i el cos</i>	no	sí	no	no	no	no	no